

[Ole Bjørn Kraft.]

eller det andet, jeg håber det, men regeringen må vænne sig til at tale til det danske folk om disse forhold. Hvis udenrigsministeren har vanskeligt derved, må han bede andre medlemmer af regeringen om at gøre det. Det er virkelig nødvendigt, at det danske folk nu bliver klar over, at det er en levende del af vort lands politik, og at meget for vort lands fremtid afhænger af, hvordan det går. Det er min opfattelse, at vor skæbne vil afhænge af, om vi har mod til at træffe nødvendighedens vanskelige beslutninger.

Det er i sandhed også sjældent, at vi hører regeringen udtale sig om det sydslesvigske spørgsmål. Det er, som om det for regeringen er overgået til at være en udenrigsministeriel ekspeditionssag, hvori man foretager sig, hvad der så at sige ikke kan undgås. Men jeg erindrer ikke i lange tider, hverken fra udenrigsministeren eller statsministeren, hverken hjemme eller ude, at have hørt udtalelser, der understegede eller fremhævede den uhyre betydning, udviklingen i Sydslesvig har for danskheden på begge sider af grænsen, som man aldeles ikke kan tage så let — jeg fristes til at sige helt overfladisk på, som socialdemokratiets ærede ordfører gjorde det. Det er jo dog regeringens opfattelse — hvis det ikke er tilfældet, beder jeg om et dementi deraf —, at den udvikling, vi ser for vore øjne, med flygtningenes stadig fastere tilknytning til Sydslesvig, som det ærede medlem hr. Sønderup omtalte, igennem de statsforanstaltninger, som også gennemføres med hensyn til bosætningslån og andet, er en farefuld udvikling for vort lands fremtid. Det er jo dog regeringens opfattelse, at det er dens pligt at arbejde for at sikre sydslesvigerne en ret til at kæmpe for deres adgang til selvbestemmelse. Og det er jo dog regeringens opfattelse, at den administrative adskillelse, der sikrer sydslesvigerne selvstyre indenfor den tyske forbundsrepublik, vil være retfærdig og nødvendig for en fredelig udvikling.

Det danske folk har ikke glemt dette spørgsmål. De ca. 800 000 underskrifter på adressen, der kræver dansk støtte til selvbestemmelsesrettens virkeliggørelse, er et meget stærkt vidnesbyrd om, hvor stærkt denne sag ligger det danske folk på hjerte, og det bliver ikke forandret ved de udtalelser, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) fremsætter her.

Må jeg i det hele taget sige, at det gjorde mig en smule ondt, at den ærede socialdemokratiske ordfører fulgte i sin forgængers fodspor. Hans forgænger som ordfører

benyttede også en lejlighed til et overfald på professor Hansen Larsen; det er ikke et godt eksempel at følge. Jeg vil i det hele taget advare den ærede socialdemokratiske ordfører mod at gå i det ærede medlem hr. Gustav Pedersens fodspor. Det ærede medlem hr. Gustav Pedersen — den højtærede formand — har fornylig benyttet lejligheden til at skrive en artikel, som har vakt almindelig forbavelse i alle kredse. Det ser desværre ud til, at den ærede socialdemokratiske ordfører vil følge den socialdemokratiske formands eksempel. Jeg fraråder det. Man må virkelig forbavnes over den tone, som disse to socialdemokratiske udtalelser er ført i. Hvad er egentlig meningen med denne korreksen af fremtrædende medborgere? Mon ikke det er sådan, at de socialdemokratiske ordførere skulle være lidt forsigtigere med at afsløre, at deres magtstilling er ved at stige dem til hovedet og synes at berøve dem evnen til bedømmelse af ethvert størrelsesforhold, både deres eget og andres?

Det, jeg vil sige med henblik på denne adresse, er, at regeringen aldrig vil savne støtte i den danske offentlighed, hvis den med styrke og lidenskab utrætteligt arbejdede for de synspunkter, som både i hjemlige udtalelser, i henvendelser til stormagterne og i regeringens egne memoranda har fundet så overbevisende udtryk.

Vi befinder os nu igen ved et afgørende punkt i udviklingen. Under forhandlingen mellem besættelsesmagterne for en 14 dages tid siden i London blev nye linier trukket op for disse magters politik overfor Tyskland. Okkupationsstatutten står foran en ny udformning. Det almindelige flygtningeproblem skal underkastes internationale overvejelser. Spørgsmålet om nyinddeling af Tyskland er foreløbig stillet i bero. Tysklands stadig nærmere tilknytning til Vesteuropa er en fastlagt politik, som vil gå hånd i hånd med en stadig større selvstændighed for den vesttyske forbundsrepublik. Danmark kan ikke være modstander af Tysklands tilslutning til demokratiernes fællesskab i Europa, og selvom vi var det, havde vi ingen mulighed for at hindre det, men vi har store interesser at varetage under denne udvikling. Regering og rigsdag har understreget dette meget stærkt i sit memorandum af 31. januar 1947. Har regeringen fuldstændig glemt dette dokument?

Der er allerede begået alvorlige fejlgreb på dette område. Regeringen afviste i sin tid de tre oppositionspartiets ønske om på samme måde som Beneluxlandene at være repræsenteret ved de overvejelser, der fandt